SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 29 JULI 1937

EEN IJSCO IN 'T LAND VAN KONING BEER

VERDWAALD

Hoe Hans, die graag padvinder wou worden, verdwaalde en hoe..... de padvinders hem vonden!

HANS was de oudste thuis. Na hem volgde 'n zusje en nog een heel klein broertje. Met meisjes wou Hans niet spelen, zijn broertje was nog veel te klein, dus.... „dus dan speelde Hans met de jongens uit de buurt", zullen jullie zeggen. Maar dat ging ook niet, want de buurjongens waren allemaal veel kleiner dan Hans en veel jonger. Daar kwam nog bij, dat de school van Hans in een villadorp buiten de stad lag, zodat de schoolkameraden ver uit de buurt woonden.

Hans voelde zich in zijn vrije tijd erg eenzaam.

Vader had een prachtige tuin, maar Hans gaf niets om bloemen en hij zou nooit eens helpen met het onkruid wieden of 't maaien van het gazon. Het liefst deed hij boodschappen voor moeder op de fiets en een enkele maal ging hij

Maar Hans wou daar niets van weten

wandelen met Arab, de Duitse herdershond. De rest van zijn vrije tijd slenterde Hans wat rond het huis, zich dikwijls vervelend.

Moeder had er met vader reeds vaak over gesproken om Hans bij de padvinders te doen. De jongen was oud genoeg en Hans voelde er veel voor. Tijdens de vrije middagen was Hans de padvinders dikwijls gevolgd door de duinen. Vanaf een heuveltop zat hij dan met verlangende blikken het spel der jongens te volgen, maar hij durfde nooit dichterbij te komen. Er stond ook een clubhuis dicht in de buurt waar Hans woonde. 'n Aardig houten gebouwtje, door de verkenners zelf gemaakt, met 'n tuintje er omheen vol banken en stoeltjes van berkenhout en boomstronken. In de wintermaanden of op regendagen bleven de padvinders steeds binnen. Dan zongen zij allerlei liederen of leerden nieuwe met het oog op de Jamboree, die op komst was.

Wel had Hans dikwijls naar die gezangen staan luisteren!

Maar, zoals dat wel 'ns gaat, Hans liet er thuis nooit iets bijzonders van merken. dat hij zo graag bij de padvinders zou zijn en z'n ouders schoven de beslissing van de ene maand in de andere. Er zou iets bijzonders moeten gebeuren, dat hen eigenlijk dwong krasse maatregelen te treffen.

En.... dat gebeurde op 'n zomerse dag!

Hans zou met z'n zusje gaan wandelen. Dwars door de duinen naar de zee. Het was een eenzaam kronkelpaadje, dat zij zouden volgen, maar veel mooier dan de brede asfaltwegen.

De zon scheen heerlijk.

Hans was pas enkele dagen ziek geweest. Hij had hoge koorts gehad en drie dagen te bed gelegen. Hij was wel stevig gebouwd, maar nu en dan scheen het of Hans nog niet genoeg gewend was aan de buitenlucht. Net als een jongen die door een bange moeder van jongs af aan verwend is.

Ze gingen al vroeg op stap, want zij moesten op tijd terug zijn voor het eten.

Hans had weer 'n koppige bui. Daar had hij vaak last van. Hij was dan echt eigenzinnig. Zijn zus praatte vrolijk over allerlei. Dan zag ze 'n mooie bloem, die zij ging plukken, dan weer een dik bemoste stam, of ze bleef staan luisteren naar het zingen der vogels.

Alles in de natuur was blij.... alleen Hans scheen daar niets van te merken.

Plotseling klonk achter hen het gerommel van een onweersbui.

Zus schrok. Zij keek snel om en zag dat de lucht helemaal begon te betrekken. Gelukkig waren ze nog niet zo heel ver van huis en als zij snel terugliepen, konden zij nog vóór de bui losbrak thuis zijn.

Maar Hans wou daar niets van weten! Hij had zich in 't hoofd gezet naar de zee te gaan en dan kon niets hem daar van afhouden. Zus bedacht zich niet lang. Zij wist wel, dat er met Hans in zo'n stemming niet te redeneren viel. Zij draaide zich om en zette het op een draf naar huis toe. Buiten adem kwam zij thuis. De eerste regendruppels begonnen juist te vallen. Moeder was bezig de tuinstoelen naar binnen te dragen. Vader was haar daarbij behulpzaam.

„Waar is Hans?" vroeg moeder. Zus begon meteen te schreien. Met horten en stoten vertelde zij, dat Hans weer zo koppig geweest was en niet mee terug wou.

„Waar is hij nu?" vroeg vader.

„In.... in.... de duinen. Hij wordt.... druipnat en hij kan.... nergens schuilen."

Zus snikte het uit. Zij hield veel van Hans en zij vond 't zo naar, dat deze nu alleen in de duinen zou zijn tijdens 'n zware onweersbui.

Vader vroeg niet verder. Hij trok zijn regenjas aan, sprong op de fiets. Hij had de regenjas van Hans op de bagagedrager gebonden, want de jongen had niets aan dan 'n linnen zomerpakje. En dat terwijl hij nog pas zulke hoge koorts had gehad!

Een half uur ging voorbij. Het onweer was in alle hevigheid losgebroken. De bliksem was niet van de lucht, de ene donderslag ratelde na de andere. De regen viel bij stromen neer.

Vader kwam terug. Hij dreef van 't nat.... maar Hans was niet bij hem.

Moeder werd bang.

„Waar is de jongen? Heb je hem niet gezien? O, als hij maar niet ziek wordt! Als hem maar geen ongeluk overkomt!"

Vader moest zich helemaal gaan omkleden. Zelfs zijn dikke regenjas had het water niet kunnen tegenhouden.

„Dus dan hoef je niet te vragen hoe nat die jongen zal worden. Hij kan in de duinen nergens schuilen," dacht vader bij zichzelf. Hij wou zijn ongerustheid niet laten merken, want moeder was toch al zo overstuur.

Etenstijd was aangebroken. De onweersbui woedde nog steeds in onverminderde hevigheid voort. De bui werd door de zee teruggestoten, zodat zij boven de duinen bleef hangen. Massa's water vielen naar beneden.

Er heerste een sombere stemming tijdens het eten. Vader keek telkens naar de lucht of het nog niet begon op te klaren. Het was met dit weer onmogelijk om den jongen te gaan zoeken.

Ten laatste hield het op met regenen. Nu en dan viel er nog wel 'n donderslag, maar de lucht

....en in de stromende regen....

was gebroken en de zon begon de randen der logge wolken te kleuren.

Vader en moeder zouden samen op zoek gaan. Zij lieten zich met de autobus naar de zee rijden. Daar stapten zij uit en wandelden over het duinpaadje terug naar de stad. Op die manier moesten zij Hans zeker tegenkomen. Tenzij hij in die tussentijd naar huis was teruggekeerd.

Het was een wandeling van twee volle uren. Aanhoudend zakten zij weg in modder en plassen. Zij zochten onder struiken, tussen de bomen, maar er was nergens iets van Hans te zien.

„Hij zal wel naar huis gegaan zijn," zei vader aanhoudend om moeder gerust te stellen. Maar hij geloofde zelf niet wat hij zei. Hij had een gevoel of er iets ernstigs gebeurd was.

Nat, vol slik en vuil kwamen vader en moeder eindelijk weer thuis.

„Is Hans er ?" was de eerste vraag. Maar moeder zag al, dat de jongen nog niet terug was !

„Waar kan hij zijn ? Och, man, als hem maar niet iets ergs is overkomen. Als.... als hij maar niet is doodgebliksemd !"

Moeder barstte in heftig schreien uit. Zus begon ook en dat werkte zo aanstekelijk op 't kleinste broertje, dat deze eveneens een luide keel begon op te zetten. Vader probeerde hen te sussen. Toen kreeg hij een idee.

„Weet je wat ? Ik ga eens naar het clubhuis van de padvinders. Misschien weten die er wel raad op, waar wij Hans kunnen vinden."

„Zou je eerst niet naar de politie gaan, man ?"

„Dat kan ik daarna nog doen."

Meteen spoedde vader zich naar 't clubhuis.

Toen hij daar binnentrad kon hij zijn ogen haast niet geloven.

Er brandde een groot blokvuur. Vlak daarvoor, op 'n veldbed, lag... Hans, doodsbleek, in de kleren van een der padvinders. Er stonden 'n dokter en 'n politieagent naast hem, terwijl de padvinders op eerbiedige afstand zwijgend stonden toe te kijken.

„Is ie.... is ie dood ?" stamelde vader. „'t Is.... 't is mijn jongen."

De dokter lei zijn hand op vaders arm.

„Hij is alleen bewusteloos. Hij heeft zware koorts. Hij moet direct onder de wol. Wij kenden den jongen niet. We zouden hem naar 't ziekenhuis gebracht hebben, als u niet juist was binnengekomen. De ziekenauto is al onderweg. Nu kunnen we hem natuurlijk naar huis brengen."

„Dan kan ik wel gaan," zei de politieagent. „U hebt mij verder niet nodig. De jongen is nu terecht, zou ik zeggen."

Meteen verdween hij.

„Wat is er eigenlijk gebeurd ?" vroeg de dokter.

Vader vertelde hoe Hans niettegenstaande de naderende onweersbui toch door de duinen naar de zee wou wandelen.

„Tijdens de bui is hij blijkbaar verdwaald." zei de hopman die naderbij was getreden. „Wij waren in de duinen aan 't oefenen. Wij hebben daar zo'n primitieve schuilplaats, moet u weten. Een afdak van plaggen, wat oude planken en kromme palen, afijn, juist goed genoeg om tijdens onweer niet nat eronder te worden. Wij zaten daar te schuilen. De bui was op zijn hevigst. Een padvinder is niet gauw bang, maar toch kropen wij wat dichter tegen elkander, zoals het er spookte ! Plotseling meende ik bij 'n heldere bliksemstraal een jongensfiguur te zien. Boven op een duintop. De jongen zwaaide met 'n doek en kwam naar 't mij toescheen onze kant uit. Ik keek scherper toe en bij de volgende bliksemstraal zag ik hem weer. Daarna zag ik niets meer, hoe ik ook keek. Ik kon me niet bedrogen hebben. Daar zwierf een jongen in de duinen. Een jongen, die verdwaald was.

Ik riep enkele der beste padvinders om mij heen. Zij hadden den jongen ook gezien en in de stromende regen gingen wij aan 't zoeken. We kropen laag over de grond, om zeker de bliksem niet aan te trekken. We hebben wel twintig minuten gezocht. Toen vonden wij uw zoon. Hij was bewusteloos en dreef van 't nat. Wij hebben hem op 'n baar gelegd en onder het afdak gebracht. Enigen van ons leenden hem hun eigen kleren. Wij hebben hem goed warm gewreven. Even sloeg hij de ogen op. 't Was of hij glimlachte toen hij ons zag, maar hij verloor weer spoedig 't bewustzijn. Toen de bui over was hebben wij hem naar 't clubhuis gedragen. De dokter was al gewaarschuwd en ook de politie."

Vader wist geen woorden te vinden hoe hij de padvinders moest bedanken.

„Jullie hebt zijn leven gered," zei hij. Toen vertelde hij ook, dat Hans reeds zo vaak had te kennen gegeven padvinder te willen worden.

„Wel, mijnheer, als uw zoon beter is, kom dan eens met mij praten. 't Lijkt me een stevige boy. U ziet zelf hoe goed hem 't padvinderstenue staat," merkte de hopman op.

De ziekenauto kwam voorgereden. Hans werd door de padvinders erin gelegd. De hopman en de dokter reden mee. Dat gaf 'n opschudding thuis. Maar moeder was toch blij, dat haar jongen terecht was !

Gelukkig was Hans er na 'n week te bed liggen van af. Hij ondervond verder geen nadeel van zijn gevaarlijk avontuur. Nauwelijks was hij weer op de been, of vader deelde hem mede, dat hij bij de padvinders als lid was ingeschreven. Wat jubelde die Hans ! Nu eerst merkten zijn ouders hoe erg de jongen daarnaar verlangd had.

Toen de Jamboree begon was Hans van de partij. Hij had zoveel geleerd en hij was zo ijverig geweest, dat de hopman het goedvond, dat Hans als padvinder aan de Jamboree deelnam.

„Dat heb ik nu toch nog aan mijn duinavontuur te danken," zei Hans tegen zijn vader.

En deze knipoogde 'ns naar moeder. Beiden hadden lust in de stralende, gezonde kleur, die Hans op 't gezicht lag. En ook was hij lang niet zo koppig meer en eigenzinnig als vroeger.

't Deed hem van alle kanten goed, dat merkte je in alles.

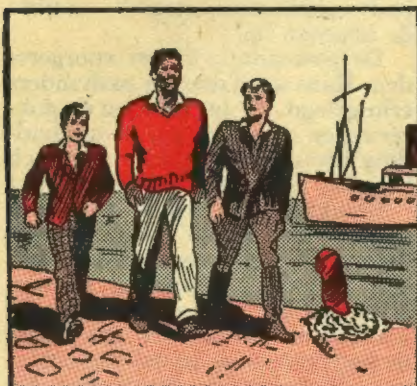
NOR. H.

Toen de Jamboree begon....

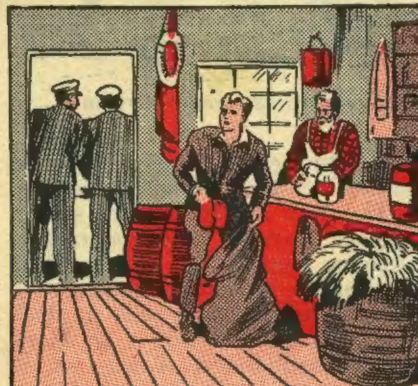
HOERA, WE VAREN

Ze liepen langs de haven
En speurden naar een boot.
Tom wist zoveel van varen
Als van een hompje brood.

Bob trof een kapitein aan,
Die zei : „Ik schei d'r uit,
„Neem die boot van mij over,
't Is nog een beste schuit."

Bob ging nu naar een winkel,
Kocht veel van wat er lag.
Maar wat was hij geschrokken,
Toen hij d'agenten zag !

Hij trok een oliejas aan,
Zette een zuidwester op
En sloop gebukt naar buiten,
Met angstig hartgeklop.

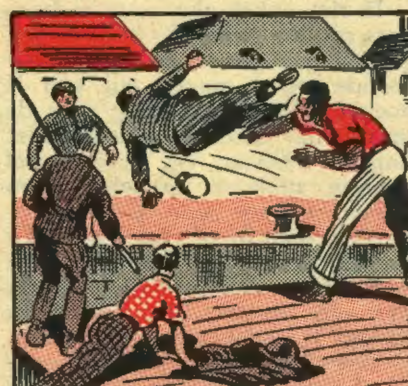
Vlug snelde hij naar de kade
En dacht : „Ze krijgen mij."
Snoekie, die Bob zag rennen,
Riep : „Zet de zeilen bij."

Ze duwden met z'n drietjes
De boot af van de wal.
En Snoekie lachte spottend :
„Hopla, daar gaan we al."

Maar een der beid' agenten
Was eèn oud springkampioen.
Hij dacht : „Laat mij maar kijken,
Wie of dat na zal doen".

Hij kwam dan ook waarachtig
Terecht vlak op de rand.
Maar Snoekie zwaaide hem netjes
Weer aan de waterkant.

Ze spanden alle zeilen,
De wind gaf stoot op stoot.
Maar aan de kade tufte
Ook al een motorboot.

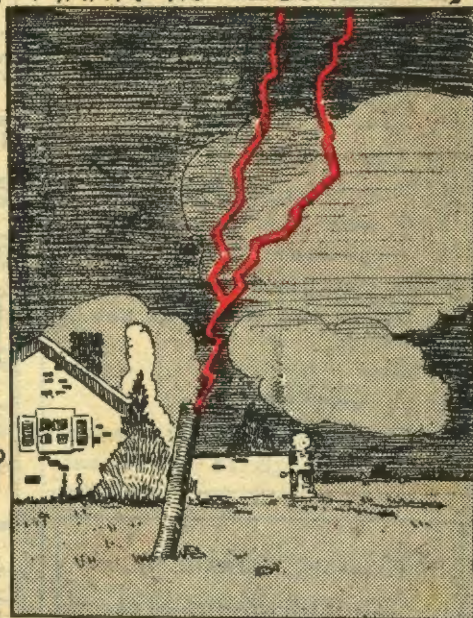
HET PALEIS
OP DE DAM.

OP HOEVEEL PALEN IS HET KONINKLIJK PALEIS VAN AMSTERDAM GEBOUWD? HET JAAR HEEFT 365 DAGEN. ZET DAAR NU HET KLEINSTE CIJFER VOOR EN HET GROOTSTE ER ACHTER DAN VERGETEN JULLIE GEEN VAN ALLEN MEER DAT HET KON. PALEIS OP DE DAM GEBOUWD IS OP 13659 PALEN.

IS EEN BLIKSEMSTRAAL STERK?

BIJ EEN ZWAAR ONWEER SLOEG DE BLIKSEM EENS OP EEN HOUTEN PAAL, WAARIN TWEE DRAADNAGELS GESLAGEN WAREN VAN VIER MILLIMETER DIK DIE DRAADNAGELS SMOLTEN HELEMAAL AF GEEN SMIDSVUUR KAN DAT ZELFDE BEREIKEN DAT BLIKSEMLICHT HEEFT WAARSCHIJNLIJK MAAR 1/10 SECONDE GEDUURD. IN DAT OGENBLIK VOLVOERDE DE STRAAL EEN WERK VAN 50000 PAARDEKRACHTEN DAT IS DE ARBEID, DIE NODIG IS OM 3750 000 KILOGRAM IN EEN SECONDE RECHT OMHOOG TE TILLEN

LANGS DE SPOORBAAN

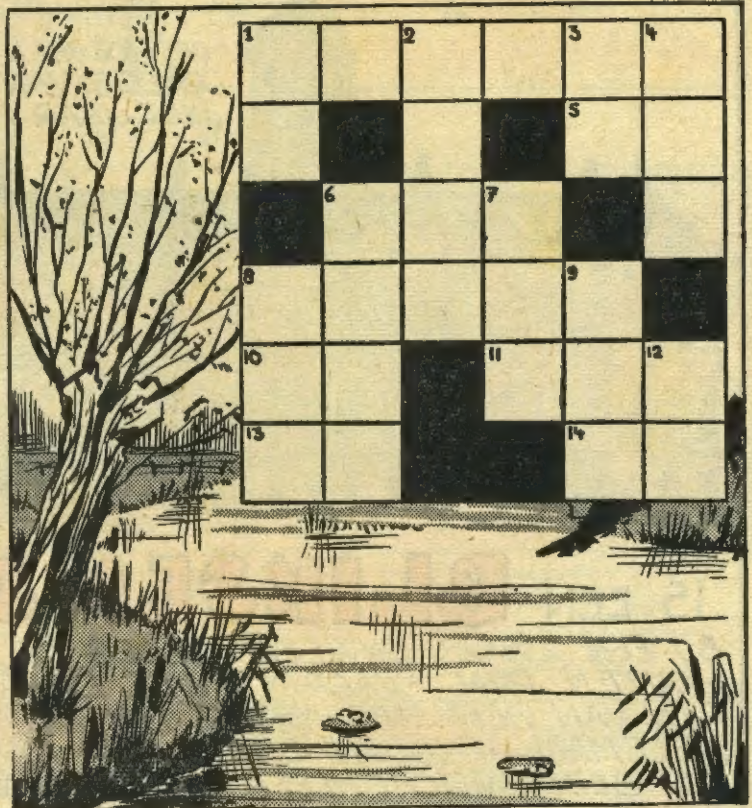

OP EEN AFSTAND VAN ACHT METER MAG LANGS DE SPOORBAAN GEEN HUIS, MUUR, SCHUTTING OF ANDER HOOG VOORWERP STAAN EN WANNEER DE SPOORBAAN EEN BOCHT MAAKT, DAN MAG DAT ZELFS AAN DE BINNENZIJDE VAN DIE BOCHT NIET BINNEN EEN AFSTAND VAN TWINTIG METER.

BONT ALLERLEI

Onze kruiswoordpuzzle

HIER hebben jullie een aantal hokjes die met letters moeten worden ingevuld, zodat er telkens één woord wordt gevormd. Die woordjes kunnen van boven naar beneden of van links naar rechts worden gelezen. Elk woord begint bij een cijfertje en bevat even zoveel lettertjes als er hokjes open zijn. De betekenis van de te zoeken woordjes wordt verder aangegeven. In de kolom horizontaal zie je bij cijfer 1 staan: tegenovergestelde van een meisje. Als je de afbeelding bekijkt en cijfer 1 zoekt, zie je dat horizontaal, dus van links naar rechts vanaf cijfer 1, niet minder dan zes vakjes open zijn. Het woord dat je moet vinden en dat het tegenovergestelde betekent van „meisje" moet dus zes letters hebben. Hier volgt de betekenis van alle woordjes die je moet zoeken.

Horizontaal:

1. Tegenovergestelde van meisje.
5. Tegenovergestelde van vóór.
6. Jongensnaam.
8. Wie iets beweert, moet het zeker.....
10. Negende en vijfde letter van het alfabet.
11. De ... dempen als het kalf verdronken is.
13. Voegwoordje.
14. ..rug.

Vertikaal:

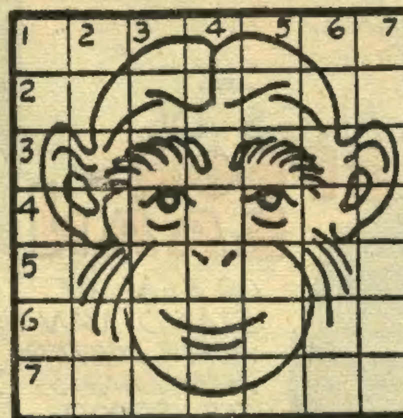
1. Tegenovergestelde van neen
2. Is soms hard te kraken.
3. Voegwoordje.
4. Is niet droog, dus..
6. Heb je tien stuks van aan je voeten.
7. Slag.
8. ... zegt dat?
9. Tegenovergestelde van nadeel.
12. Hetzelfde als 14 horizontaal.

Oplossing vorig nummer

EEN TEKENKUNSTJE

Gemakkelijk natekenen

DE kop van deze rare snuiter is jullie allemaal goed bekend. Om hem na te tekenen is de figuur ingedeeld in een aantal kleine vierkantjes, zodat in ieder vierkantje, op een paar na die buiten de tekening vallen, één of meer streepjes voorkomen.

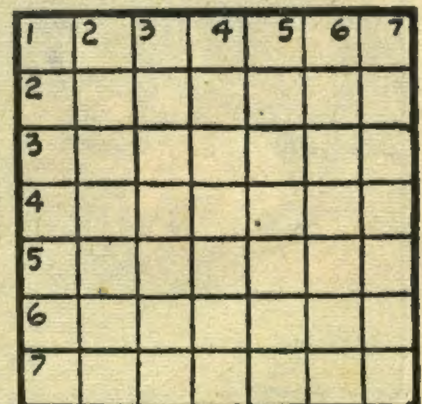
Naast dit grote vierkant vinden jullie nog een tweede afgebeeld, dat precies in evenveel en evengrote vierkantjes is ingedeeld, maar.... zonder de tekening.

Die tekening moeten jullie zelf maken.

Maar dat zal wel niet moeilijk zijn, als jullie goed uitkijken in welke hokjes de streepjes voorkomen.

* * *

Later moeten jullie ook maar eens proberen of je op diezelfde manier ook andere leuke tekeningen kunt overnemen.

Grote kindjes huilen niet

Loekie had een boot gekregen
Met een klein wit zeil er aan.
O, wat vond Loekie dát prettig,
Nu kon popje varen gaan.

't Bootje paste net voor Grietje;
Loekie ging ermee naar 't strand,
Zette 't bootje in het water
En gaf poppie nog een hand.

„Hou je flink," zei Loekie lachend,
„Lijk een brave dapp're pop,
Word niet zeeziek van het varen,
Want dan haal je vast een strop."

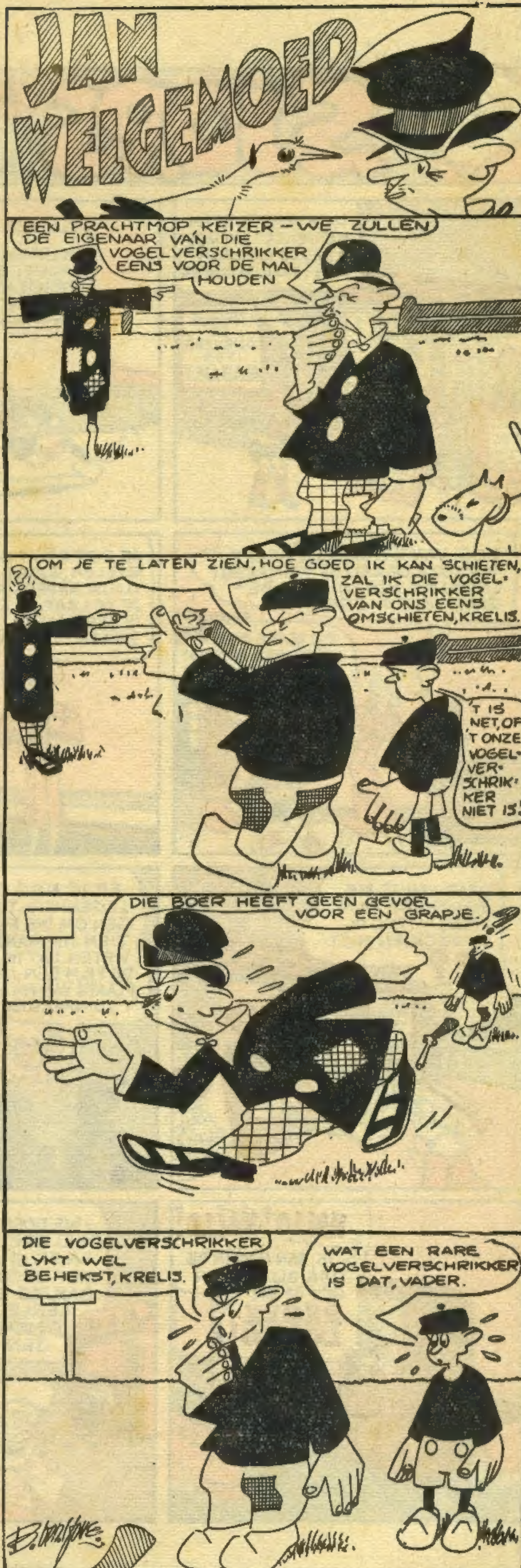
't Bootje schommeld' op de golven,
Kijk, wat fijn poppie daar zat!
Maar, o wee, een flinke windstoot,
Duwde poppie in het nat....!

Loekie zag haar Grietje duik'len,
Schrok en gaf een kleine gil.
Net nog kreeg zij het te pakken
En ze suste: „Wees maar stil!"

Droppels hingen aan de wimpers
Van de pop. „Zeg, huil jij, Griet?"
Vroeg ons Loekie nu bestraffend,
„Grote kindjes huilen niet....!"

V. LATTE

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

SJORS VANGT BOT.

